

Recensie: Interview Ian Fisher

foto © Andreas Jakwerth

Recensie:

Ian Fisher is een Amerikaanse singer-songwriter die woont in Wenen. De man schreef al meer dan duizend nummers en bracht al verschillende platen uit. Op 29 januari 2016 verscheen "Nero", zijn debuutalbum onder eigen naam. Het bevat een mix van klassieke country en moderne indiepop. De zanger is erg eerlijk en voelt zich een buitenbeentje in deze wereld. Hij voelt zich overal een vreemde en wijst zichzelf geen land toe. Nationalisme is voor hem een vergiftigd begrip. Ian Fisher speelt onder meer in Paradiso Amsterdam op 13 april 2016, Tivoli Vredenburg Utrecht op 14 april en de Vera in Zwolle op 17 april 2016.

Musicnews.be had een gesprek met Ian Fisher.

"Nero" is uw eerste album onder uw eigen naam. Voelt u zich als een soort keizer?

Ik voel me niet zoals een keizer. De titel komt van een nummer dat ik enkele jaren geleden in Wenen schreef. De woorden "If I Were King Of This Town I Could Burn it Down" zaten daar in. Een vriend van me hoorde dat en vertelde me dat ik klonk zoals Nero. Zo is die naam blijven zitten in mijn hoofd.

Waarom heeft u gekozen om een album onder uw eigen naam uit te brengen?

Het leek gewoon logisch voor mij. Het is een zeer eerlijk album. Ik verstop me achter niets. Ik heb al met verschillende projecten een album uitgebracht. Met de vorige albums namen we het vooral op hoe de dingen live klonken. Dit keer hebben we het gescheiden gehouden van het live-project. We wilden het benaderen op een manier dat het album op zichzelf kon staan. Maar het moest wel nog steeds een goede weergave zijn van wat we live doen.

Op 21-jarige leeftijd heeft u beslist om naar Europa te verhuizen. Vanwaar die keuze?

Ik had heel veel verschillende redenen. Ik studeerde politiek toen George Bush nog president was in de Verenigde Staten. Ik wilde toen gewoon weg van die plaats. Dus dan heb ik hier een jaar gestudeerd. Wanneer ik hier was, vond ik op een bepaalde manier mijn plaats. Ik was wel al eens in Europa geweest en had toen al gezien hoe dingen werken hier. Het klinkt misschien grappig maar één van de hoofdredenen dat ik naar hier kwam, was door de manier waarop de steden gestructureerd zijn. Hier kan je zonder auto leven en door de straten wandelen en dat is allemaal veilig. Hier hoef je jezelf geen zorgen te maken over het gevaar op straat. Die zorgen heb je in alle plaatsen ter wereld behalve in Europa. De levensstandaard was hier hoog dus het was wel een logische keuze.

Het zijn niet enkel de geweren die mijn keuze hebben beïnvloed. Het is gewoon een beter sociaal systeem hier in Europa. Natuurlijk zijn er politici in Europa die dat tegenwerken. Hierdoor zullen ze meer een samenleving creëren zoals in de Verenigde Staten. Ik denk dat dit zelfs al bij de volgende generatie het geval zal zijn. Voorlopig voel ik me veiliger in Europa maar dat is vooral door de hogere werkzekerheid en het beter onderwijs.

Volgt u de gebeurtenissen in uw thuisland nog nauw?

Ik probeer om het zo weinig mogelijk te doen. Ik snap niet dat een fascistische lul zoals Donald Trump populair wordt in de Verenigde Staten. Het maakt me echt triest. Al de politieke zaken in de Verenigde Staten zijn gewoon een parade. Ze hebben geen macht, populisme heeft dat wel.

Voelt u zich nog Amerikaan?

Ik geloof niet in het idee van nationaliteiten. Als ik zou moeten kiezen tussen Amerikaan of Europeaan zou ik toch voor Europeaan gaan. Maar het is niet dat ik me Belg, Duitser of Fransman ga voelen. Maar ik hou echt van het Europese idee en ik hoop dat dit nooit wordt vernietigd. Dit idee gaat verder dan nationalisme.

Dat nationalisme is een soort kanker, een van de ergste dingen die is uitgevonden in de laatste eeuwen. Het is een vreselijk idee om dat samen met een staat te binden. Het leidt enkel naar genocides en oorlog. Europa kan hier bovenuit stijgen. Maar het is zo'n complex gegeven om al die culturen met verschillende geschiedenis en taal te combineren. Om dat in één regering en unie te krijgen is gewoonweg fantastisch. Ik denk dat de hele wereld zo zou moeten zijn.

Probeert u met muziek de grenzen tussen nationaliteiten te breken?

Als ik dat zou zeggen, zou ik overkomen als een hippie. Ik weet niet of dat goed doorkomt in mijn muziek. Maar het is wel een veelvoorkomend idee wanneer ik muziek maak. Gewoon het nationalisme in vraag stellen. Mijn levensstijl is een voorbeeld daarvan. Constant rondreizen naar verschillende landen met vrienden van overal. We kijken echt niet of ze van een bepaald land zijn, welke kleur ze hebben, welke religie ze belijden. Dat maakt allemaal niet uit. Door te vertellen over de plaatsen waar je bent geweest, breek je op zich al enkele grenzen. Gewoon de ervaring van mensen, dat is mijn levensstijl in een notendop. Soms steek ik dat in mijn muziek. Maar soms gaat het over persoonlijke relaties. Maar die ideologie van het internationalisme zit telkens in een bepaalde ondertoon.

U treedt veel op, nu doet u zo'n 60 data op uw tour. Heeft u een specifieke voorkeur voor het liveoptreden? Hoe precies?

Ik hou er eigenlijk niet van om naar de studio te gaan. Het is iets waar ik niet zo goed in ben. Ik ben daar veel te ongeduldig voor. Het enige wat ik echt graag doe, is muziek spelen en schrijven. Wanneer ik nummers schrijf voel ik me op een persoonlijke manier bevredigd. Dus ik wil graag iets extra doen met mijn nummers. Dat is de reden waarom ik zoveel concerten speel. Het voelt telkens aan als een soort van proces dat ik doormaak. Die vooruitgang voel ik niet wanneer ik nummers opneem. Opnemen voelt meer aan alsof het naar een einde toegaat. Concerten voelen aan als een einde op zich. Je krijgt meer beloningen op een concert. De respons van het publiek en een bepaald gevoel in de zaal, dat is iets wat uniek is.

Treedt u telkens met band op of zijn er ook solo-data?

Ze zijn allemaal met band. Soms moet ik wel de line-up van de band veranderen omdat niet iedereen alle data kan optreden. De meesten zitten in een relatie, hebben een job of kinderen. Ik ben de enige die er op alle data is. Maar het is een erg solide groep van vrienden die bestaat uit goeie muzikanten. Wanneer ze tijd hebben, komen ze met me mee en wanneer ze dat niet hebben, komen andere vrienden mee. Tegelijk is dit erg tijdrovend maar het is een beetje zoals in een polyamorische relatie (meerdere relaties tegelijk).

Wat zal u van al deze reizen het meest bijblijven?

Dat is echt onmogelijk om te kiezen. Ik heb zoveel meegemaakt in de afgelopen jaren dat ik niet echt één gebeurtenis kan aanduiden. Ik heb wel veel lessen geleerd van zoveel op tour te zijn. De belangrijkste is dat je een thuis moet maken in jezelf. Thuis is niet echt een geografische plek maar meer een gemoedstoestand. Het heeft veel te maken met de relaties die je hebt met de mensen rond jou. Mijn thuis is eigenlijk altijd op weg.

Is deze vrije levensstijl de reden geweest voor u om countrymuziek te maken?

In het leven is het moeilijk om te zeggen wat een keuze is en wat niet. Voor mij is dat genre altijd in mijn leven geweest. Wanneer ik als tiener opgroeide, heb ik dat mijn rug toegekeerd. Ik associeerde dat toen met veel dingen waar ik niet van hield. Wanneer ik in Europa leefde, kwam het op de een of andere manier terug in mijn leven. Het is een manier waarop ik mijn persoonlijke identiteit hervorm.

Wanneer je een immigrant bent en ver leeft van waar je bent, kan je kiezen om bepaalde stukken van je identiteit naar voor te brengen en de dingen waar je niet van houdt weg te laten. Mijn favoriete kenmerk in de Amerikaanse cultuur blijft de muziek. De country-cultuur is iets waar ik erg van hou. Door het terug bij mezelf te laten horen maakte het me op een bepaalde manier volledig. Het is mijn band met het verleden en een zeer eerlijke en simpele vorm van muziek. Ik ben eigenlijk een countryzanger die niet gelooft in een land.

< Niels Bruwier >

De volledige tour van Ian Fisher is op deze site te vinden:
<http://www.snowstar.nl/shows/>